

Απόστολος Λ. Πιερρής

Οι Ληστρικές Εκλογές της 17ης Ιουνίου

Επί

τριακονταετίαν

«Μα θα ήθελα να ήξερα πόση πρέπει να έχουνε στο πρόσωπό τους πέτσα, με τί θώρακα να έχουν θωρακίσει τη συνειδήσή τους για να τολμούν ακόμη σήμερα να θεωρούνε καύχημα το πολύχρονο βουλευτικό τους!..

Εδώ δεν είναι μήνας που ένας Λαός -ο Λαός που τους εκλέγει- ολόψυχος τους αποδοκίμασε, οργισμένος τους ζήτησε λόγο γιατί έτσι τον κατάντησαν. Κι' ακόμη δεν είναι δύο και κάτι, που ο Πρωθυπουργός -Πρωθυπουργός της πατρίδας τους- δεχότανε από τους Πρέσβεις ταπεινωτικές συμβουλές.

Και όλα αυτά όχι βέβαια γιατί η Ελλάδα βρίσκεται στη Μεσόγειο και όχι στη Βόρειο Θάλασσα, ούτε γιατί ο ήλιος βγαίνει απ' την Ανατολή κι' όχι από τη Δύση.

Δεν το πιστεύω. Η μόνη και κύρια αφορμή είνε γιατί αυτοί «επί τριακονταετίαν και πλέον παρακάθηνται εν τω Κοινοβουλείω» και λογοκοπούν και σαχλοποιούν τα πάντα. Είνε γιατί, επί τριακονταετίαν και πλέον, βουλευούνται άδικοι και υπουργεύουν παράνομα και διοικούν ασύστολα και σπαταλούν άπονα. Είναι γιατί αυτοί επί τριακονταετίαν και πλέον δεν άφησαν αισχύρη που να μην έπραξαν και φαυλότητα που να μην υποστήριξαν και μηδαμινότητα που να μην ετίμησαν και αδοξίαν που να μην εδόξασαν.. Και τώρα έχουν το θάρρος να βγαίνουν μπροστά στο κύμα του Λαού, να του μιλούν για προγονικές περγαμηνές και για το μακροχρόνιο βουλευτικό τους».

Ανδρέας Καρκαβίτσας

(Εφημ. "Χρόνος", 12-10-1902)

Το Καθεστώς Κατοχής της Χώρας διενήργησε τις Εκλογές της 17ης Ιουνίου υπό συνθήκες ανελευθερίας και νοθείας. Ζήσαμε οι Δημιουργοί της Κοινωνίας μια Καρικατούρα Εκλογών που αποσκοπούσε στην υφαρπαγή της λαϊκής ψήφου. Ο τρόπος ήταν ενός ολοκληρωτικού καθεστώτος. Το πλησιέστερο ανάλογο (εξ αποστάσεως όμως σε σχέση προς την απόλυτη υποκρισία της ωμής μεθόδευσης τώρα) στην ανώμαλη μεταπολεμική πολιτική ιστορία του τόπου ήταν οι Εκλογές Βίας και Νοθείας του 1961.

Η θεμελιώδης νοθεία οφείλεται στο ότι το Καθεστώς δεν ρώτησε τις σωστές ερωτήσεις, αλλά επέδειξε θολές επιλογές. Καλλιέργησε τη σύγχυση μεταξύ στρατηγικών στόχων και τακτικών μεθόδων. Προέβαλλε αντιφατικά μηνύματα και ψευδεπίγραφες επιδιώξεις.

Παντελώς απουσίαζε η πραγματική προβληματική ως προς τη Διέξοδο της χώρας από την

καταστροφική κρίση που διέρχεται λόγω ακριβώς των στόχων και των πολιτικών του ίδιου του προδοτικού Καθεστώτος. Τη διάσταση αυτή της νοθείας έχω αναλύσει σε πολλά κείμενά μου εργασίας.

Δεύτερη ουσιώδης διάσταση νοθείας είναι οι συνθήκες αχαλίνωτης προπαγάνδας υπό τις οποίες διεξήχθησαν οι Εκλογές. Τα ΜΜΕ εθνικού βεληνεκούς είναι πρακτορεία του Καθεστώτος, από τα οποία βομβαρδίζεται ο Λαός με παραπληροφόρηση και χάλκευση γεγονότων. Ακόμη και οι «Ειδήσεις» είναι καταιγισμός από «γνωμοδότηση» εκ μέρους των δημοσιογραφικών σκυλιών του Καθεστώτος, τα οποία κεχηνότα βαύζουν ασταμάτητα τα εντελλόμενα. Αποφθέγγονται εκ καθέδρας αυθαδιαστικά τι πρέπει να γίνει, δεν πληροφορούν ταπεινά τι γίνεται.

Οι στοιχειώδεις κανόνες δημοσιογραφικής δεοντολογίας παραμερίζονται σε ένα όργιο αυθαιρεσίας που σκοπό έχει να παρασύρουν τον λαό στις επιθυμητές για τους κυνοκυρίους τους κατευθύνσεις. Εκπομπές κατασκευάζονται με σκοπό όχι την ενημέρωση αλλά την καθοδήγηση. Απίστευτα χυδαία τρομοκρατία ασκείται απέναντι στην αλήθεια και τις πραγματικές λύσεις του καταληκτικού προβλήματος της χώρας. Ολιγάρχες και τραπεζίτες και πρόστυχοι «πνευματικοί» του σκότους και ακόμη αυτοί οι ζοφοδιδάσκαλοι της Εκκλησιαστικής ιεραρχίας παρεισχυκλούνται οι αθεόμωροι για την ανίερη σπορά του φόβου στους απλούστερους πολίτες. Εξαγοράζεται η πρόκριση της Εθνικής ποδοσφαίρου στους 8 (!) την παραμονή των Εκλογών – θυμόμαστε οι Δημιουργοί τους αλήστου μνήμης θριάμβους στο Ευρωκλωτσοσκούφι του 2004, που έμειναν μόνο τη χρονιά των Ολυμπιακών Αγώνων Αθήνησι, παρά πάσα λογική φυσικής αριστείας. Και πυρκαϊές ακόμη φλέγουν τη χώρα την ίδια αποφράδα ημέρα του Σαββάτου. Να επηρεαστούν έστω οι ελάχιστοι ακόμη και την τελευταία στιγμή.

Τρίτη διάσταση νοθείας του εκλογικού αποτελέσματος έγινε με το μαγείρεμα τη Νύκτα των Εκλογών. Αλλόκοτη ήταν η εξέλιξη της εσπέρας των εκλογών. Όλες οι Δημοσκοπικές Εταιρείες συναθροίσθηκαν αγεληδόν για να εκδώσουν κοινό exit poll. Και συναγελασθέντες οι παραδόπιστοι καθυστέρησαν μιάμιση ώρα να το εκδώσουν. Από το Υπουργείο Εσωτερικών αναγγέλθηκαν τα «ακριβή» αποτελέσματα πριν ολοκληρωθεί η καταμέτρηση και άθροιση των ψήφων. Όλοι έσπευσαν να τα αναγνωρίσουν προώρως και ανεπιφυλάκτως. Κανείς δεν μίλησε, ούτε οι θιγόμενοι, για το όργιο της ψυχολογικής βίας και αχαλίνωτης νοθείας που προηγήθηκε. Και τα κατασκευασμένα αποτελέσματα έδωσαν κάποιο προβάδισμα στην προδοσία του Αρχηγού της Νέας Δημοκρατίας – όχι πολύ για να μην είναι προκλητικό, όχι πολύ λίγο για να μην είναι οριακό. Όλα είναι υπολογισμένα. Και καμμία διαμαρτυρία. Πολιτική ομερτά του κατεστημένου.

Τα αποτελέσματα προσβάλουν τον Λόγο του Όντος. Είναι αδύνατον η Δημοκρατική Αριστερά να αύξησε ελάχιστα (0,15%) τα ποσοστά της, ή έστω να τα είχε διακρατήσει χωρίς σημαντικές απώλειες. Είναι αδύνατον το ΠΑΣΟΚ να συγκράτησε τα ποσοστά της 6ης Μαΐου. Είναι αδύνατον η Ν.Δ. να έχε αυξήσει αποφασιστικά τα ποσοστά της, π.χ. κατά 13,83% στη Β' Αθηνών! Μύριες άλλες ανωμαλίες καταφαίνονται από τους πίνακες των αποτελεσμάτων. Ο Λόγος του Όντος αποφαίνεται την εισροή του Μη-όντος στο εκλογικό αποτέλεσμα και κηρύττει αυτό άκυρο ή ά-λογο.

Το Καθεστώς είναι ικανό για όλες τις αθλιότητες. Και τις έχει κατά συρροή διαπράξει μαγειρεύοντας κύρια στατιστικά στοιχεία. Ένα Καθεστώς που δεν διστάζει να κοροϊδεύει αλληλοκοροιδευόμενο τους υποτιθέμενους Εταίρους του με ψευδή οικονομικά μεγέθη, θα διστάσει όταν κινδυνεύει η ζωή του να φαλκιδεύσει λίγα ποσοστά που αλλάζουν σε δυο-τρία σημεία καίρια εκλογικά μεγέθη; Έχει παντελώς απολέσει κάθε ίχνος αξιοπιστίας,

εκτός και εντός Ελλάδας. Είναι, και θεωρείται, αδίστακτο στην κουτοπονηριά του. Και εξ άλλου και τώρα όπως και τότε το μαγείρεμα των στοιχείων έγινε σε πλήρη συμφωνία με τις Βρυξέλλες. Οι δυστυχείς Ευρωπαίοι έτρεμαν το τι θα τους έσουρναν στην Σύνοδο των G20 αν μάθαιναν την αλήθεια για τα αποτελέσματα των Ελληνικών Εκλογών. Το συνδιευθέτησαν πιθανώτατα.

Νοθεία δια Θεμελιώδους Σύγχυσης. Νοθεία δια Ολοκληρωτικής Προπαγάνδας. Νοθεία δια Κατασκευασμένης Εκτροπής.

Οι Εκλογές της 17ης Ιουνίου ήταν Ληστρικές. Θα μείνουν στην ιστορία ως τέτοιες.

Αλλά από το άλλο μέρος, οι Μεγάλοι Αριθμοί ξαναέδειξαν τη σοφία τους. Οι παρεμβάσεις και των τριών νοθεύσεων δεν κατόρθωσαν να αποκρύψουν την αποκάλυψη αυτής της συλλογικής φρόνησης σε ένα σπουδαίο σημείο. Και αυτό είναι η Αποχή, ένα μέγεθος το οποίο είναι και το δυσκολότερο να αλλοιωθεί τεχνητά από το Καθεστώς, αφού είναι πιο εύκολα αποδειξιμο. Η Αποχή, παρά την τριπλή νόθευση και την πολιτική πόλωση μεταξύ των δυο πρώτων κομμάτων της αναμέτρησης, αυξήθηκε από το 34,9% στο 37,53%. 4 σχεδόν στους 10 πολίτες αρνήθηκαν τη συμμετοχή στις Ληστρικές Εκλογές. Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία για το νόημα της άρνησής τους. Το έχω αναπτύξει επανειλημμένα. Και ο ίδιος είχα προτείνει την Αποχή (απολύτως στις εκλογές της 6ης Μαΐου, υπό προσδιορισμό σε αυτές της 17ης Ιουνίου) ως την ορθολογικότερη και στρατηγικότερη απόκριση προς την πρόκληση του Καθεστώτος.

Οι αρνούμενοι συλλήβδην και στρατηγικά το καθεστώς δεν το ξανασκέφτηκαν. Αντίθετα και άλλοι που το ξανασκέφτηκαν προστέθηκαν σε αυτούς. Η διαφορετική εικόνα μεταξύ των δύο εκλογών οφείλεται κυρίως σε αναδιανομές από την διασπορά στα κόμματα εκτός πολιτικού προσκηνίου προς την πόλωση.

Η σοφία των Μεγάλων Αριθμών έδωσε και ένα ακόμη σημαντικό προσδιορισμό στις εξελίξεις. Τα Δυο Κόμματα της Προδοσίας, Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ, έχουν με τον τερατώδη εκλογικό νόμο τους, ικανό πλήθος αγέλης βουλευτών για να σχηματίσουν Κυβέρνηση. Οπότε κανένα άλλο κόμμα δεν έχει την παραμικρή δικαιολογία φαιδρών «πατριωτικών και εθνικών λόγων» για να συμμετάσχει στην προδοσία. Όποιος άλλος συμμετάσχει τώρα θα είναι εξίσου προδότης, όψιμος επιπλέον και άρα βλακίστερος ο μωρός!

Η προδοσία αυτοκαταγγέλθηκε με τον χαιρετιστήριο λόγο του Αρχηγού της Ν.Δ. επί τη προαναγγελθείση «νίκη» του.

Και ποια νίκη πρώτα από όλα. Η μαγειρεμένη νίκη της Ν.Δ. συνίσταται σε μια διαφορά 2,77% από τον ΣΥΡΙΖΑ. Και ως ποσοστό επί του συνόλου των πολιτών (του εκλογικού σώματος), το μόνο νούμερο που έχει πραγματικό νόημα, η υποστήριξη της Ν.Δ. κατά τα στοιχεία της Singular Logic από το Υπουργείο Εσωτερικών είναι 18,5%. (Σε αυτό το νούμερο ανάγεται το διδόμενο ποσοστό 29,66% επί των ψηφισάντων). Με αυτήν την απαραίτητη αναγωγή η διαφορά από τον ΣΥΡΙΖΑ είναι 1,7%, αφού για αυτόν το ποσοστό επί του συνόλου του εκλογικού σώματος είναι $26,89 \times 62,47 / 100 = 16,8\%$. (Χρησιμοποιώ τα τελικά αποτελέσματα που είναι ανηρτημένα στον ιστότοπο του Υπουργείου Εσωτερικών από την Singular Logic. "Singular" indeed! Περί των οποίων επισημαίνεται: «τα στοιχεία δεν έχουν διασταυρωθεί με τα επίσημα στοιχεία των Πρωτοδικείων»).

Και με αυτά τα ισχνά ποσοστά και τις ποσοστιαίες διαφορές στα όρια του στατιστικού

λάθους (!), ο «νικητής» των Εκλογών στη χαιρετιστήριο ομιλία του είπε ότι τα αποτελέσματα των εκλογών είναι «Νίκη για την Ευρώπη». Απευθύνθηκε στους κυρίους του. Και ομολόγησε την προδοσία του.

Οι άνθρωποι του Καθεστώτος της υποτέλειας στη χώρα μας επιλέγονται για να επιτελούν την προδοσία σε δεδομένες κρίσιμες στιγμές γι' αυτό.

Τώρα που κλυδωνίζεται η Ευρωζώνη και το Ευρωπαϊκό Σύστημα, ο αρχηγός της Ν.Δ. επιτελεί τα εντεταλμένα υπέρ του Ευρωπαϊσμού γκρεμίζοντας τη χώρα του στο βάραθρο της αποικιοκρατικής ταπείνωσης και εξαθλίωσης.

20 χρόνια πριν, σε μια επίσης κρίσιμη εποχή για την Ευρώπη, ο ίδιος άνθρωπος, ως Υπουργός Εξωτερικών Κυβέρνησης πάλι της Ν.Δ., είχε παίξει το ίδιο παιχνίδι της «εθνικά» συγκεκαλυμμένης προδοσίας. Τότε το πεδίο ήταν γεωστρατηγικό, όπως τώρα οικονομικό. Και τότε έδρασε ως εάν η Ελλάδα ήταν αποικία του Ευρωπαϊσμού και της Γερμανικής ηγεμονίας στην Ευρώπη, όχι ως ανεξάρτητη και κυρίαρχη χώρα με τα δικά της εθνικά συμφέροντα.

Κατέρρεε η Σοβιετική Ένωση, κατέπιπτε το Σιδηρούν Παραπέτασμα, ανοιγόταν το μεγαλοδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο – και αυτός εκτέλεσε τις επιταγές της Γερμανίας περί της διάλυσης της τότε Γιουγκοσλαβίας, με αντίτιμο το όνομα ης Μακεδονίας (άλυτο και μετά δυο δεκαετίες!).

Τα ίδια κάνει τώρα. Αντί ουτιδανού φαντασιακού αντιτίμου προς διαβουκόλευση του λαού (μικροτροποποιήσεις και επιμήκυνση χρόνου απροσάρμοστης προσαρμογής), προσπαθεί να μετατρέψει την Ελλάδα σε Επαρχία της «Ευρώπης», μιας ανύπαρκτης οντότητας που κατ' ουσίαν σημαίνει τη Γερμανική Ευρωπαϊστική συσσωμάτωση.

Έχω ενδελεχώς αναλύσει γιατί, στην οριακή κατάσταση που βρισκόμαστε, βουλιαγμένοι στον βούρκο της εθνικής εξαθλίωσης, η χώρα χρειάζεται μια ριζοσπαστική αλλαγή πλεύσης, μια Τομή Ασυνέχειας, μια Νέα Αρχή, ένα clean slate. Και έχω ενδελεχώς περιγράψει σε τι θα πρέπει να συνίσταται αυτή η Νέα Αρχή, τους συνητημένους πυλώνες μιας συνολικής Εθνικής Στρατηγικής Σωτηρίας, της μόνης δυνατής να τάμει οδό αναγέννησης για τη χώρα και την κοινωνία.

Και ο Αρχηγός της Ν.Δ. κοροϊδεύει τον κόσμο μιλώντας για Αναδιαπραγμάτευση και εννοώντας μικροαλλαγές τώρα και φανταστικά μελλούμενα, πράγματα που θα μας βουλιάζουν ακόμη περισσότερο στο άχθος του χρέους, του Ευρώ, της υποχρέωσης, της εξάρτησης και της υποτέλειας – σε όλους τους φραγμούς για τη δραστηριότητα των Δημιουργών μας που συνοψίζονται σε μια ΜεγαΠέδη: τον Ευρωπαϊσμό. Ενώ αυτό που χρειαζόμαστε είναι καθολική σεισάχθεια, αποτίναξη όλων των βαρών του Ευρωπαϊσμού (χρέους, νομίσματος, κρατικής δομής, οικονομικού συστήματος, πολιτισμικής δυναμικής) και οικοδόμηση ενός ολοκαίνουργιου συστήματος Ελευθερίας μακριά από τον πολιτιστικό, γεωπολιτικό, στρατηγικό και οικονομικό Άξονα του Ρήνου.

Ένα ελάχιστο δείγμα απίθανης αναξιοπιστίας διατυμπανίζεται από τη συμπεριφορά των δυο κομμάτων της προδοσίας, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Μέχρι τις εκλογές της 6ης Μαΐου διεκήρυτταν ότι η νέα Δανειακή Σύμβαση, το PSI και το συνοδευτικό Μνημόνιο ήταν όχι μόνο αναγκαία, αλλά και ο δρόμος της σωτηρίας για τη χώρα. Όταν είδαν ότι η πολιτική τους αποδοκιμάστηκε από τον Λαό, άρχισαν να μιλούν όχι για πραγματική αλλαγή πλεύσης αλλά για τροποποιήσεις των Συμφωνιών που λίγο πριν τα ίδια είχαν κάνει με την «Ευρώπη» και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Είναι και αυτό χαρακτηριστική αθλιότητα του ΝεοΕλληνικού Φαυλοκρατικού Καθεστώτος της υποτέλειας. Οι πίθηκοι του Καθεστώτος είναι έτοιμοι να εφαρμόσουν (τρόπος του λέγειν, γιατί δεν μπορούν να δράσουν

δημιουργικά) την οποιαδήποτε πολιτική υπαγορεύουν ή αποδέχονται οι Κύριοί τους. Δεν πιστεύουν σε κάποια ορισμένη πολιτική, απλά εκτελούν εντολές. Και επειδή δεν πιστεύουν σε καμία πολιτική, δεν μπορούν να εφαρμόσουν καμία με επιτυχία. Γιατί οι ενέργειές τους δεν εκπορεύονται από ισχυρή και λελογισμένη ίδια πεποίθηση. Απλά πιθηκίζουν τις κινήσεις και χειρονομίες που τους κάνουν οι κύριοί τους. Και προφανώς ως πίθηκοι το κάνουν γελοία και αναποτελεσματικά.

Στην ουσία δηλαδή εν προκειμένω η συμπεριφορά τους σημαίνει το εξής. Απευθύνονται πάντα πρωτεύοντως και αμέσως στους Ευρωπαϊστές Δεσπότες τους και δευτερευόντως και εμμέσως στην Ελληνική Κοινωνία. Σε αυτούς αναφερόταν και η νικητήρια ιαχή της Μαϊμούς. Και τους λένε και τους λέει: «θα κάνουμε πάντα ό,τι λέτε. Αλλά για να τα βγάλουμε πέρα με τους Κάφρους που έχουμε για Λαό, χαλαρώστε λίγο τούτο και εκείνο για να τους κοροϊδεύουμε. Σας ικετεύουμε συμφωνείστε. Σε σας θα προσφερθούν τα νικητήρια».

Κι έτσι χωρίς να το καταλαβαίνει (!) ο αρχηγός της Ν.Δ. είπε ότι η «νίκη» της ΝΔ είναι Νίκη για την Ευρώπη. Τι σαφέστερο;

Ταυτόχρονα, εποχούμενοι πάνω στην άρνηση του Λαού να κυρώσει τις συμφωνίες που τα δυο προδοτικά κόμματα έκαναν, τώρα μιλούν για αναδιαπραγμάτευση και άλλες κομψεπικόμπες λεξούλες απάτης. Την οποία θα κάνουν αυτοί, ξεδιάντροπα εμφανιζόμενοι μπροστά στους «Ευρωπαίους» και ζητώντας τους να συζητήσουν πράγματα που συμφώνησαν χωρίς επιφύλαξη δυο μήνες πριν! Είναι το άκρον άωτον του οπορτουνισμού. Αλλά και της αναποτελεσματικότητας. Γιατί εφαρμόζει αποδοτικά μια πολιτική αυτός που την συνέλαβε και έλλογα πιστεύει σε αυτήν. Πέρα από την αναξιοπιστία της κλεψίτυπης εφαρμογής πολιτικών πατώντας σε ξένες πλάτες και συγκεκριμένα τώρα στον ΣΥΡΙΖΑ. Η αβάστακτη κουτοπονηριά του ΝεοΕλληνικού Καθεστώτος της Υποτέλειας!

Ο έτερος Καππαδόκης της πονηρίας έχει «λέγειν» και δια τούτο εξηγεί: «υπογράψαμε ότι υπογράψαμε γιατί είχαμε ανάγκη τα δανεικά τους τότε. Αλλά τώρα θα πάμε και θα τους πούμε να ξαναπαιξουμε το παιχνίδι με νέα μοιρασιά». Θα κοροϊδέψει δηλαδή ο ογκώδης τους Κουτόφραγκους όπως ενόμιζε ότι κοροϊδευε (γιατί τώρα δεν πιστεύω να το νομίζει) τους εγχώριους ιθαγενείς. Ο ορισμός της κουτοπονηριάς. Και δεν συλλογάζεται ο επίμωρος τα δεινά του πάθη όταν φουριόζος επήγε να χειριστεί το πρόβλημα της Ελλάδας έτσι πρωτοπροχειριζόμενος Υπουργός Οικονομικών! Και τις ανήκεστες προσβολές που υφίστατο κατά διαδοχήν εν συνεχεία. Και επι τέλους, ακόμη και να μπορούσε να γίνει έτσι χωρίς την απαραίτητη τομή ασυνέχειας στην χώρα, θα έπρεπε το ελάχιστο να είχε παραιτηθεί από αρχηγός του κόμματός του για να μην επιβαρύνει ογκηρά την νέα διαπραγμάτευση!

Και θα κάνουν Κυβέρνηση της χώρας οι δύο Καππαδόκες. Με τον εξ αριστερών τώρα παρατρεχάμενο, αφού ο εκ δεξιών κήκε! Λες και η αχρειότητα έχει πάτο.

Κυβέρνηση Αίσχους ασφαλώς, αλλά και προφανώς Κυβέρνηση Ακυβερνησίας.

Τοσαύτα περί τοιούτων!

Αλλά οι Δημιουργοί, εποχούμενοι του Λόγου του Όντος, πρέπει να εμβαθύνουμε στις πολιτικές συμπεριφορές όλων των κομμάτων εν σχέσει προς τις Ληστρικές Εκλογές. Ιδιαίτερη φυσικά σημασία έχουν οι δυο πρωτεύοντες, ο ΣΥΡΙΖΑ και η Ν.Δ., με αυτή τη σειρά στην ανόθευτη πραγματικότητα.

Για τη δεύτερη, την Ν.Δ., δεν έχει ο Λόγος πολλά να πει. Απλούν το φαινόμενο. Το Κόμμα είναι στη δούλεψη του εγχώριου Καθεστώτος Κατοχής και των Ευρωπαϊστών Κυρίων τους. Το έχω αναλύσει: για να παίξει τον ρόλο της σε μια Νέα Αρχή, η Παράταξη πρέπει και αυτή να κάμει την Επανάστασή της, τη Νεοσυντηρητική Αναμόρφωση του ιδεολογικού και πολιτικού περιεχομένου της. Για να γίνει αυτό πρέπει να γκρεμίσει το αηδιαστικό είδωλο του ξεφτιλισμένου Ευρωπαϊσμού της. Πρέπει να βαπτισθεί στα καθάρια νάματα του Ελληνισμού. ΝεοΣυντηρητισμός στην Ελλάδα σημαίνει πολιτικός Ελληνισμός.

Αν δεν το κάνει αυτό η Ν.Δ. θα μείνει αυτό που ήταν μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο: το Κόμμα των Δοσίλογων της Κατοχής που βαρύνεται με συνεχές αδίκημα εθνικής μειοδοσίας. Το Κόμμα που κατ' ανάγκη στην αρχή πήγε με την Αμερικανική ισχύ. Και όταν η Αμερικανική Δημοκρατία το απέπτυσε με βδελυγμία, το Κόμμα βρήκε τον φυσικό του σύμμαχο στον Γερμανικό Ευρωπαϊσμό. Από τότε εξυφάνεται η προδοσία του κατά των Ελληνικών Συμφερόντων. Οι άθλιοι χειρισμοί του Παπάγου στο Κυπριακό με τις καταστροφικές συνέπειές τους. Οι υποτελειακές Γερμανικές πιστώσεις του Μαρκεζίνη. Το αίσχος των Συμφωνιών Ζυρίχης-Λονδίνου του Καραμανλή. Η ευθύνη για την απόρριψη του Σχεδίου Acheson το 1964 – ευθύνη που πολιτικά φορτώθηκε άκων ο πρεσβύτερος Γεώργιος Παπανδρέου, ως «καλό παιδί» του Συστήματος και αυτός εντέλει. Η ολέθρια πολιτική του Καραμανλή το 1974 στο Κυπριακό και τα ΕλληνοΤουρκικά. Ο γελοιός Γαλλικός προσανατολισμός της εξωτερικής πολιτικής του ίδιου εν συνεχεία. Η εγκληματική Βαλκανική πολιτική του Σαμαρά (συνεργούντος ή ανεχομένου εκόντος-άκοντος του Μητσοτάκη δίκην Παπανδρέου πρεσβυτέρου) κατά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και την πτώση του Σιδηρού Παραπετάσματος, μια αντεθνική πολιτική που ακύρωσε ευκαιρία αιώνων για την Ελλάδα. Τέλος τα φαιδρά καμώματα στην εξωτερική και αμυντική πολιτική του νεώτερου Κώστα Καραμανλή, με αποκορύφωμα την τελειωτική στρατηγική ήττα της Ελλάδας στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι. Και τώρα ο Υπουργός Εξωτερικών του εθνικού εγκλήματος των αρχών της Δεκαετίας του 1990 διαπράττει ως αρχηγός του Κόμματος της ψευδεπίγραφης «Δεξιάς» και συνεταιρός στην Κυβέρνηση της Ρόμπας δεύτερο εθνικό έγκλημα με τις κατάπτυστες υπογραφές του για τη μετατροπή της Ελλάδας σε αποικία της «Ευρώπης».

Αυτό το Κόμμα όπως έχει πρέπει να καταστραφεί για να κάνει τη νέα αρχή της η μεγάλη Συντηρητική Παράταξη την οποία έχει κατάφωρα και ξεδιάντροπα προδώσει.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν βαρύνεται με τέτοιες εθνικές προδοσίες. Αν μάλιστα κινηθεί σωστά και ξεφορτωθεί τα βάρη του δικού του παρελθόντος μπορεί να θεωρηθεί στην ουσία νέο κόμμα και έτσι να εκπληρώσει ένα από τους όρους της Νέας Αρχής, την αλλαγή σελίδας στο πολιτικό σύστημα της χώρας.

Το θεμελιώδες κώλυμά του είναι όμως ακριβώς του αυτού είδους, είναι ιδεολογικό, δηλαδή ο Ευρωπαϊκός Αριστερισμός του. Η διαφορά είναι ότι η μεν Ελληνική Δεξιά ορίζεται από την εξυπηρέτηση των Ευρωπαϊστικών συμφερόντων, η δε Ελληνική Αριστερά από τη σημαιοφορία των Ευρωπαϊστικών οραμάτων. Ως μη οφείλαμε, επαναλάβουμε στη χώρα μας την αναπόφευκτη Ευρωπαϊκή διάσταση και διάσπαση μεταξύ τεχνητής πραγματικότητας και ουτοπικών ιδεολογιών. Ο Ευρωπαϊκός Υποκειμενισμός παράγει αμφότερα στην ιστορία: την τεχνητότητα των πραγματικών διαρθρώσεων του Ευρωπαϊκού Συστήματος αφενός και την εσχατολογική ουτοπικότητα των Ευρωπαϊκών ιδεοληψιών. Είναι μια βασική από τις συνέπειες της ΝεοΕλληνικής Κρίσης Ταυτότητας το ότι η πολιτική μας σκηνή ετεροκαθορίζεται κατά πάντα. Γι' αυτό έχω πει ότι στη Νέα Αρχή χρειαζόμαστε μια μεγάλη Εθνική «Προοδευτική-Δημοκρατική» Παράταξη Ελληνισμού και μια σύστοιχη μεγάλη Εθνική

«Συντηρητική–Ρεπουμπλικανική» Παράταξη Ελληνισμού.

Ο Ευρωπαϊστικός Αριστερισμός του ΣΥΡΙΖΑ εξηγεί τα ακόλουθα χαρακτηριστικά της πρόσφατης συμπεριφοράς του, μάρτυρες των οποίων γίναμε οι Δημιουργοί της Κοινωνίας μας μελετώντας προσεκτικά τις εξελίξεις.

Πρώτον, μια εμμονή ιδεολογικής γραμμής ως προς τη στάση απέναντι της Ευρώπης γενικά, και ως εκ τούτου μια αβεβαιότητα και αστάθεια στόχευσης εν σχέσει προς το Ευρώ. Η εμμονή και η συνεπακόλουθη αστάθεια εκφράστηκε από τις διαφορές τοποθετήσεων και αποχρώσεων των στελεχών του κόμματος στο θέμα του Ευρώ. Έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν τοποθετήθηκε πάνω στο θεμελιώδες οικονομικό γεγονός, που είναι ότι το ΕΥΡΩ δεν είναι το κατάλληλο νόμισμα για την Ελληνική οικονομία. Ας άφηνε τους προδότες να λένε ότι το Ευρώ το επιλέγουμε για «πολιτικούς» λόγους, - όπως οι ίδιοι και όμοιοι προδότες λέγανε ότι τα οπλικά συστήματα και τις αμυντικές σχέσεις τις διαλέγανε για «πολιτικούς» λόγους. Με αποτέλεσμα στρατιωτικό ξεδόντισμα τότε, με αποτέλεσμα οικονομικό όλεθρο τώρα. Οι «πολιτικοί» λόγοι του Καθεστώτος του Αίσχους στη χώρα μας σημαίνουν μονοσήμαντα εξυπηρέτηση Ευρωπαϊστικών συμφερόντων και προδοσία των Εθνικών.

Δεύτερη επίπτωση. Μια αδικαιολόγητη «ηπιότητα» στην προεκλογική εκστρατεία, συνοδευόμενη από μια *de facto* αποδοχή του οργίου της νοθείας που εκτυλίσσεται. Με αποδοχή εννοώ τη μη ριζοσπαστική αντίδραση. Γενικότερα είναι στρατηγικό δόγμα ότι μια ανερχόμενη δύναμη χρειάζεται ένταση για να τραφεί γρηγορότερα. Την ένταση έπρεπε να την προκαλεί, όχι να την αποφεύγει ο ΣΥΡΙΖΑ. Η προπαγάνδα του Κατεστημένου θα τον κατηγορούσε βεβαίως ότι συμπεριφέρεται ανεύθυνα, αλλά αυτό ακριβώς θα ηύξανε την υποστήριξη των μεγάλων αριθμών. Προφανώς το Καθεστώς είναι παντελώς αδιάστακτο και ανήθικο στην εξυπηρέτηση των εντολών των Ευρωπαίων Κυρίων του, θα μπορούσε να χτυπήσει χειρότερα, φερ' ειπείν, να αποκλείσει σχεδόν τον ΣΥΡΙΖΑ από πρόσβαση στα εξωνημένα «εθνικά» ΜΜΕ. Αλλά και αυτό θα ήταν διαχειρίσιμο δεδομένης της διαμορφωμένης πιά γνώμης των μεγάλων αριθμών ότι κυβερνάται μετά τον πόλεμο από Συμμορίες ξενόδουλων και της ειλημμένης απόφασης της Κοινωνίας ότι πρέπει να απαλλαγεί από αυτό το Καθεστώς για να προκόχει πραγματικά.

Τρίτο ερωτηματικό είναι η στάση του ΣΥΡΙΖΑ μετεκλογικά. Οι Εκλογές έπρεπε να καταγγεληθούν, όπως οι Εκλογές του 1961. Το αποτέλεσμα να μην αναγνωρισθεί. Να ξεμπροστιασθεί το απίθανο Καραγκιοζιλίκι: οι υποστηρικτές του Μνημονίου και οι κυρώσαντες τη Δανειακή Σύμβαση να ζητούν τώρα αναδιαπραγμάτευση. Να τονιστεί ότι μια πολιτική πρέπει να εφαρμόζεται όχι από κνώδαλα μαριονέτες-κολοτούμπες που άγονται και φέρονται κατά το πού φυσάει ο άνεμος από το στόμα το άνω και το κάτω των Κυρίων τους, αλλά από αυτούς που την συγκροτούν και την πιστεύουν. Να διακηρυχθεί σε όλους τους τόνους ότι δεν είναι το θέμα απλώς λίγο ή πολύ Μνημόνιο, ότι είναι και η Δανειακή Σύμβαση η ίδια και το Ευρώ ακόμη επί τάπητος σε μια συντηρημένη αλληλουχία. Να εξηγηθεί στον Λαό ότι μια τέτοια γραμμή όχι μόνο δεν θα ωδηγούσε στην απομόνωση της χώρας αλλά αντιθέτως θα της προσπόριζε ισχυρώτατους συμμάχους στο ηγεμονικό κέντρο της Ευρώπης και στις αγορές.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να οξύνει τους τόνους και να σκληρύνει τη στάση του μετά τις 17 Ιουνίου, όπως και πριν. Γιατί δεν το κάνει; Δεν μπορείς να υποστηρίξεις σοβαρά ότι η χώρα έχει κατακρημνισθεί από το Φαυλοκρατικό Καθεστώς της Υποτέλειας, ότι διέρχεται τερματική κρίση, ότι η κοινωνία ζει έσχατες στιγμές (η συνείδηση των οποίων είναι απαραίτητη προϋπόθεση για το γιγάντιο έργο της ανόρθωσης) και ταυτόχρονα από το άλλο μέρος να χειρίζεσαι πολιτικά το θέμα με τους κανόνες καθωσπρεπισμού του συστήματος. Να

προσέξουν στον ΣΥΡΙΖΑ: και μόνο η τήρηση των κανόνων του Συστήματος (δεν λέω, περιττό να προσθέσω, των θεσμών της Δημοκρατίας) στην προκείμενη εμπειρίστατη κατάσταση συνεπάγεται συνυπευθυνότητα, άσχετα με τον επιμερισμό των ευθυνών.

Τι είδους «υπεύθυνη» στάση επιτρέπεται να τηρήσεις απέναντι στην προδοσία της χώρας; Η μοναδική ευθύνη είναι απέναντι στον Ελληνισμό, στην Χώρα και στον Λαό.

Μήπως «υπεύθυνη» στάση με την ορολογία του Καθεστώτος είναι η υποτακτική στάση;

Μήπως ισχύουν τα τεχνητά όρια συμπεριφοράς του κατεστημένου, ένα πολιτικό *savoir vivre* που υποκρύπτει όμως συνδιαλλαγή και υποτέλεια; Μήπως πάλι ο Ευρωπαϊσμός είναι η αιτία της κακοδαιμονίας μας;

Τα φυσικά όρια συμπεριφοράς ενός κόμματος σε μια υγιή Δημοκρατία χαράσσονται από την αλήθεια του εθνικού συμφέροντος. Όχι από τα συμφέροντα του Κατεστημένου Καθεστώτος. Και μάλιστα όταν ο Λαός θέλει να γκρεμίσει το Καθεστώς. Όταν δηλαδή βρισκόμαστε σαν χώρα στην τερματική κατάσταση κρίσης που περιέγραφε και ο Καρκαβίτσας.

Γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ δεν κάνει αυτό που είναι το εθνικό συμφέρον και το δικό του; Μήπως γιατί έχει δέσμευση και αυτός προς το Καθεστώς; Μήπως αυτό γίνεται για να δείξει ότι είναι «καλό παιδί» και ότι συμπεριφέρεται «υπεύθυνα» περιμένοντας να του δοθεί η εξουσία εκ των άνω, από το Καθεστώς, και ότι θα την διαχειριστεί επίσης «υπεύθυνα» υπέρ του Καθεστώτος; Θέλει ο ΣΥΡΙΖΑ δοτή εξουσία;

Καλώ τον ΣΥΡΙΖΑ να ξεκαθαρίσει αμέσως τη στάση του. Είναι υπεύθυνοι απέναντι στο Καθεστώς ή απέναντι στη χώρα και στην Κοινωνία του Λαού; Δεν χωρεί συμβιβασμός. Γιατί τα δύο μέρη είναι αντιδιαμετρικά τοποθετημένα. Δεν μπορεί να γίνει αναγέννηση της χώρας χωρίς την απόλυτη συντριβή του Καθεστώτος. Και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να δουλεύει σε δυο Κυρίους των οποίων η ουσία και τα συμφέροντα ευρίσκονται σε πλήρη αντίφαση.

Σημειώστε ότι το πρόβλημα είναι βαθύτερο, καθότι όλα αυτά που είπα τώρα αναφέρονται σε θέματα τακτικής. Έχω αναλύσει ότι το ερώτημα για την αξιοπιστία, φερεγγυότητα και αποδοτικότητα του ΣΥΡΙΖΑ είναι διπλό.

Πρώτον, θα παίξει αποφασιστικά και μέχρι τέλους τον ρόλο του καταλύτη της Μεγάλης Τομής;

Και δεύτερον, θα αποτελέσει τον δημιουργικό πυρήνα της δυναμικής για τη συγκρότηση της Μεγάλης Προοδευτικής Παράταξης που χρειαζόμαστε στο υγιές νέο Δημοκρατικό Σύστημα το οποίο θα προκύψει, το οποίο θα δημιουργήσουμε μετά τη Μεγάλη Τομή Ασυνέχειας προς το παρελθόν;

Τα δυο θέματα μπορούν να διατυπωθούν ισοδύναμα και ως εξής:

Πρώτον, θα εκφράσει ο ΣΥΡΙΖΑ την απόλυτη άρνηση της Κοινωνίας προς το Καθεστώς; Και δεύτερον, θα κατευθύνει την ολοσχερή αυτή αντίδραση της Κοινωνίας σε δημιουργική οδό;

Τα δυο ζητήματα, κατά την «πονηρία του Λόγου», συναρτώνται. Αν δεν νοείς την ουσία της Ελληνικής Προοδευτικής (για τον ΣΥΡΙΖΑ, ή Συντηρητικής για τον άλλο πόλο) Ιδεολογίας δεν μπορείς να παίξεις σωστά τον ρόλο του καταλύτη στις μεγάλες ιστορικές στιγμές που βιώνουμε. Και αντιστρόφως, αν τακτικά δεν χειριστείς σωστά την παρούσα δυναμική ανατροπής του Καθεστώτος δεν έχεις καμία αντικειμενική πιθανότητα να διαδραματίσεις ενεργό ρόλο στη δημιουργία του καινούργιου.

Τι αντιπροσωπεύει, λοιπόν, πραγματικά ο ΣΥΡΙΖΑ;

Το ερώτημα εκφράζεται ρεαλιστικά με το εάν θα κάνει ή όχι τη δική του Υπέρβαση. Αν ξεγυμνωθεί από το ένδυμα του Ευρωπαϊστικού Αριστερισμού του και αποκαλύψει τη γυμνή

Ελληνική Προοδευτικότητα. Για να την αποκαλύψει αποφασιστικά και αποτελεσματικά πρέπει να την ανακαλύψει πρώτα ψάχνοντας μέσα του τι πραγματικά τον έκανε «Αριστερό» όλα αυτά τα χρόνια. Τον έκανε η Ευρωπαϊκή ουτοπία ή το ασυμβίβαστο με το ψευδομόρφωμα του Ελληνικού Κατεστημένου; Το Τευτονικό ανικανοποίητο με τη ζοφερή Ευρωπαϊκή πραγματικότητα ή η Ελληνική αίσθηση της συστηματικής αδικίας που αναγκαστικά απογεννάει το παραμόρφωμα του ΝεοΕλληνισμού; Τα πρώτα ήταν απλό όχημα για τα δεύτερα λόγω παρελθουσών και παρερχομένων ιστορικών συνθηκών, ή αλληλεπέδρασαν οργανικά με αυτά αποτίκτοντας ένα τερατώδες ψευδομόρφωμα; Το Κατεστημένο Σύστημα στην Ελλάδα είναι ένα τέρας της διαφθοράς σαν τη Βαβυλώνα της Αποκάλυψης του Ιωάννου. Είναι ο παρά φύσιν βιασμός της Ελληνικότητας από την Ευρωπαϊκή τεχνητότητα. Βοά η κοινωνία. Ακούει ο ΣΥΡΙΖΑ; Ή θα χαθεί πλανώμενος από τις σειρήνες του Ευρωπαϊσμού;

Θέλουμε οι Δημιουργοί να ξέρουμε. Δεν θα αργήσουμε να αποφασίσουμε: είναι ο ΣΥΡΙΖΑ μέρος του Καθεστώτος Συστήματος ή όχι; Και αν όχι, φτάνει μέχρι τον ρόλο του καταλύτη του ιστορικού γίγνεσθαι ή σκοπεύει αξιωματικά και στη συμβολή της δημιουργίας του Νέου Ελληνικού Κόσμου, της Νέας μας Αρχής μετά την Τομή Ασυνέχειας;

Μην πλανώνται οι Συριζαίοι. Ο Λαός δεν τιμώρησε το ΚΚΕ επειδή ήταν ανένδοτο. Το τιμώρησε επειδή κατάλαβε ότι η ανενδοσία του, οία ήταν, ωφελούσε το Καθεστώς. Ο νούν νοείτω.

Οι εγκλωβισμένοι ιδεοληπτικά δεν έχουν καλύτερο μέλλον από τους συμβιβασμένους συμφεροντολογικά. Το διεκήρυξα. Θέλουμε ανυποχωρήτως, γιατί χρειαζόμαστε απαραιτήτως, καθολική Σεισάχθεια. Απόσχιση όλων των βαρών που μας εμποδίζουν να μεγαλουργήσουμε ως Έλληνες.

Και τα βάρη είναι (1) οικονομικά: τα χρέη που επισυσσώρευσε πάνω μας το Καθεστώς για ίδιο πλουτισμό των εξαρτηματικών του.

Τα βάρη είναι (2) νομισματικά: το νόμισμα που γονάτισε την παραγωγή μας και εμπόδισε τον εξορθολογισμό της κατανομής ρόλων και πόρων στη χώρα μας, μειώνοντας έτσι την ανταγωνιστικότητα της εθνικής οικονομίας. (Αυτός ο συστημικός ανορθολογισμός του κρατικοφεουδαρχολιγαρχικού μας συστήματος φτάνει για την κατάρρευση της ανταγωνιστικότητας και όχι τα υψηλά εργατικά ημερομίσθια).

Τα βάρη είναι (3) γεωπολιτικά: το Στρατηγικό Δόγμα της βίαιης και αφύσικης ένταξης της χώρας στον Άξονα του Ρήνου αντί για το Μεγαλοδύναμο οικείο ΒαλκανοΜικρασιατικό Πεδίο.

Τα βάρη είναι (4) δομικά: γιατί οι Έλληνες Δημιουργοί θέλουμε συστήματα σε κράτος και οικονομία μέγιστου βαθμού ελευθερίας κινήσεως, όχι βαρεία και σκληρά κανονιστικά συστήματα Εθνικού Ευρωπαϊκού Κράτους και Καπιταλισμού του Ρήνου.

Τα βάρη είναι (5) πολιτισμικά, αξιών και τρόπου σκέψης: γιατί ο Ελληνισμός είναι ασύμβατος προς τον Ευρωπαϊσμό από την οντολογική θεμελίωσή τους μέχρι τις τέχνες, την ηθική και τη θρησκευτικότητα.

Απαιτούμε την αποτίναξη όλων των βαρών που το αμαρτωλό Καθεστώς φόρτωσε στους ώμους μας. Αυτό είναι το Σωτήριο της Ελλάδας. Και μέχρι να γίνει αυτό δεν συνεργαζόμαστε σε λύσεις διεξόδου του κατεστημένου, όπου και να φτάσει η αναισχυνη υποκρισία του Καθεστώτος, όσο και να μας λασπολογεί ότι δρούμε «αντεθνικά». Οι προδότες να μιλάνε! Θα τους συντρίψουμε.

Δεν θα ανεχθούμε οι Δημιουργοί την ταπείνωση της πατρίδας μας. Δεν θα επιτρέψουμε στο Καθεστώς να συνεχίσει να την διασύρει σε όλο τον Κόσμο και μόνο με την παρουσία του.

Και άγγελος εξ ουρανού να κατέβει και να σας συμβουλευθεί μελιχχία ο,τιδήποτε εκτός από αυτό το Σωτήριο της πατρίδας μας, ανάθεμα έστω.

Και εξάλλου, κατά δεύτερον, από εθνική άποψη, λόγον, ποια είναι η προοπτική της πολιτικής του Προδοτικού Κατεστημένου Καθεστώτος της χώρας;
Για να δούμε ρεαλιστικά το θέμα.

Οι Ευρωπαϊκές πρώην Μεγάλες Δυνάμεις κατέρχονται την κλίμακα ισχύος της ιστορίας. Το Ευρωπαϊκό Σύστημα Ισορροπίας Δυνάμεων παρήλθε ανεπιστρεπτί από την ιστορική πραγματικότητα. Το ιδιότυπο Σύστημα που το αντικατέστησε, η Ευρωπαϊκή Ένωση, αναγκαστικά δυσλειτουργεί γιατί είναι ένα αφύσικο τέρας στη θέση του Κράτους – κατά την προσφιλή και αναπόφευκτη Ευρωπαϊκή τεχνητότητα. Τα σύννεφα της Παγκόσμιας Οικονομικής Κρίσης συσσωρεύονται αναπόδραστα στην Ευρώπη, για λόγους αδήριτης αναγκαιότητας που έχω εξηγήσει.

Εξερράγη γελοία ο γελοίος Μπαρόζο σε συνέντευξη τύπου (φυσικά γιατί είχαν προηγηθεί κεκλεισμένων των θυρών αφόρητες πιέσεις προς την Ευρώπη) που έδωσε στο Μεξικό όπου συνέρχονται οι G20. Είπε ο δυστυχής ότι στη Βόρειο Αμερική ξεκίνησε η εκτύλιξη της ΜεγαΚρίσης. Αληθές – αλλά δεν θα την πληρώσει η Βόρειος Αμερική. Είπε ότι η Ευρώπη έχει δημοκρατικές παραδόσεις, τις οποίες διαφυλάττει ως κόρη οφθαλμού, και ότι αυτό προκαλεί τις καθυστερήσεις, τις δυσλειτουργίες και την έλλειψη ριζοσπαστισμού και αποφασιστικότητας στη χάραξη πολιτικών και λήψη μέτρων προς αντιμετώπιση των προβλημάτων της Ευρωζώνης! Ψευδέστατο! Το Ευρωπαϊκό υστέρημα δεν είναι, και δεν θα μπορούσε να είναι, πρόβλημα Δημοκρατίας. Αυτό και να λέγεται είναι προσβολή προς την αληθινή Δημοκρατία.

Αλλά οι ευνουχιστικές συναλλαγές στις οποίες επιδίδεται η Ευρώπη για να υπάρξει στο νέο σύστημα συνουσίας της δεν είναι κάποια δήθεν Δημοκρατική δυστοκία, αλλά η απελπισμένη προσπάθεια συνδυασμού αντιτιθέμενων συμφερόντων μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κρατών, αντιθέσεων που η οικονομική κρίση δεν δημιουργήσε αλλά όξυνε. Αυτή η άθλια συναλλαγή, που βαφτίζεται «συμβιβασμός», φτάνει για την Ευρωπαϊκή αεργία.

Ο αξιοπεριφρόνητος Μπαρόζο μίλησε πολύ για την Ευρωπαϊκή Δημοκρατία, (ήμαρτον Κύριε, η πόρνη ως παρθένος!) σαν να ήταν αυτό το θέμα, και είπε μάλιστα ότι δεν είναι όλες οι χώρες από την ομάδα των G20 δημοκρατικές. Ευρωπαϊίζει ο ανόητος τεχνητολογώντας. Η Ευρωπαϊκή Δημοκρατία είναι Δημοκρατία απολυταρχικού Κράτους. Όπου εξήχθη στον υπόλοιπο Κόσμο προκάλεσε περισσότερα προβλήματα από όσα έλυσε. Ακόμη και στα σπλάγχνα τα Ευρωπαϊκά γέννησε φασισμό, εθνικοσοσιαλισμό και κομμουνισμό. Για την καταστηματική δυσλειτουργία που προκάλεσε σε χώρες εκτός Ευρώπης με ισχυρές παραδόσεις πολιτιστικής ταυτότητας, παράδειγμα κραυγαλέο προς αποφυγήν η χώρα μας. Ο Κόσμος θέλει πρωτίστως ελευθερία. Η Ελευθερία, όχι η Δημοκρατία ως Ευρωπαϊκό Σύστημα, επιτρέπει την ακώλυτη ενέργεια του ατόμου προς την εντελέχεια της φύσης του, προς την αριστεία του λέγαμε στα Κλασσικά, προς τη μέγιστη αυτοπραγμάτωσή του λέμε στα σύγχρονα της αιχμής και όχι της Ευρωπαϊκής Παρακμής. Η ελευθερία είναι αξιολογικός σκοπός υψηλού επιπέδου. Η Δημοκρατία είναι μέσον. Η κλασσική Δημοκρατία είναι το καλύτερο μέσον αναμφίβολα για την επίτευξη του σκοπού του ανθρώπου μέσα στην

κοινωνία του ανθρώπου. Η κλασσική Δημοκρατία και το Μεικτό Δημοκρατικό πολίτευμα είναι τελείως ξένα προς την ηπειρωτική Ευρωπαϊκή Δημοκρατία.

Την Παγκόσμια Οικονομική Μεγακρίση θα την πληρώσει πρωτίστως και κυρίως η Ευρώπη, γιατί αυτός είναι ο ασθενής κρίκος του Παγκόσμιου Συστήματος.

Η λύση μιας «καπιταλιστικής» κρίσης σημαίνει καταστροφή κεφαλαίου γιατί ακριβώς η κρίση συνίσταται στην ανισορροπία μεταξύ χρηματοπιστωτικών μέσων και πραγματικής οικονομίας. Άρα στην Ευρώπη κατ' εξοχήν θα πέσει το τσεκούρι. Γι' αυτό είναι σημαντική η Κρίση Χρέους των Ευρωπαϊκών χωρών, το επίπεδο και η δυναμική του χρέους τους.

Εκλιπαρεί η Ευρώπη στον διεθνή χώρο κάποια βοήθεια για την αντιμετώπιση του προβλήματος, για μείωση των συνεπειών, αλλά αυτό είναι αντιφατικό προς τη λογική των οικονομικών νόμων, προς τα συμφέροντα της Γερμανίας και προς τα συμφέροντα του υπόλοιπου κόσμου με προεξέχοντα τον πυλώνα του, την ηγεμονική Δύναμη, τις ΗΠΑ. Άρα περιορισμένη και ανθρωπιστικής φύσης θα είναι η όποια επικουρία στον Ευρωπαϊκό ρόγχο. Συνεπώς,

Τι νόημα έχει να λέει το δουλικό Καθεστώς της Ελλάδας ότι είναι καλύτερο να μείνει η χώρα στην Ευρωζώνη, τη στιγμή που η Ευρωζώνη βαίνει προς διάλυση υπό το βάρος της οξυνόμενης αντίθεσης μεταξύ των μελών της; Αντιθέτως είναι ωφελιμότερο να βρεθούμε έξω από αυτήν πριν την καταστροφή. Να καταστρέψουμε κεφάλαιο καταργώντας δάνεια και υποτιμώντας το νόμισμά μας, αφού κεφάλαιο θα καταστραφεί. Έτσι θα ωφελούσαμε στην πραγματικότητα και το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα αποκαθιστώντας κατά το μέτρο των δυνατοτήτων μας την ισορροπία μεταξύ χρήματος και παραγωγής, συντείνοντας δε επίσης σε αντίστοιχες διορθώσεις στις πάσχουσες χώρες της Ευρωζώνης.

Φυσικά το τελευταίο δεν μας αφορά, αφού οι προοπτικές ορθής συμπεριφοράς από μια Ευρώπη της τεχνητότητας σε ένα όλο και πιο φυσικά διαρθρωμένο παγκόσμιο σύστημα είναι μηδαμινές. Η Ευρώπη θα βρει τον βηματισμό της στις νεοδιαμορφούμενες συνθήκες των ιστορικών εξελίξεων του παρόντος κατά το Άνυσμα της Ιστορίας the hard way – αναποφεύκτως. Μας συμφέρει και από αυτή την πρακτικότερη άποψη να είμαστε εκτός και μακριά τους κατά την επιδείνωση της κρίσης και την κατάρρευση, οποτεδήποτε αυτό συμβεί στο εγγύς μέλλον, και πάντως πιθανότατα μετά τις Αμερικανικές εκλογές του Νοεμβρίου.

Από όποια μεριά και να εξετάσουμε με οδηγό τον Λόγο του Όντος το θέμα, το συμπέρασμα είναι το ίδιο. Τα πάντα συγκλίνουν, από την οντολογία μέχρι τους τακτικούς ελιγμούς: το εθνικό συμφέρον της χώρας είναι να απελευθερωθεί άμεσα από τον ιδεολογικό, γεωστρατηγικό, οικονομικό, νομισματικό, δομικό και πολιτικό Ευρωπαϊσμό, να αποδεσμευθεί με μιάς από το καταπνίγον βάρος του.

Γιατί διστάζουν οι πραγματικές εθνικές συντηρητικές και προοδευτικές δυνάμεις της χώρας;

Δεν καλώ αποκλειστικά αυτές που ασφυκτιούν μέσα στα κόμματα της θεσμικής Προδοσίας ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, ούτε και μόνο τον ανεξήγητα επιφυλακτικό ΣΥΡΙΖΑ, ούτε περιορίζομαι στο πολιτικό προσκήνιο, αλλά απευθύνω έκκληση στους Δημιουργούς της Κοινωνίας.

Όπως είπε ο Καποδίστριας όταν προσπαθούσε να στήσει την Νέα Ελλάδα: «ο φιλήκοος των ξένων είναι προδότης».
